

DECIZIE

08 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând recursul depus de Asociația Obștească „Centrul pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități”,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Asociația Obștească „Centrul pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități” împotriva Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova cu privire la controlul normativ al prevederilor pct. 8 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 1 și a Anexei la dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 1 din 18 martie 2020, pct. 4-11 și 22-40 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 4 din 24 martie 2020, pct. 11-12 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 8 din 28 martie 2020,

împotriva încheierii din 16 aprilie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a declarat inadmisibilă acțiunea depusă de Asociația Obștească „Centrul pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități”,

constată:

La 15 aprilie 2020, Asociația Obștească „Centrul pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități” a depus prin intermediul poștei electronice cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, prin care a solicitat constatarea nulității prevederilor pct. 8 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 1 și a Anexei la dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 1 din 18 martie 2020, pct. 4-11 și 22-40 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 4 din 24 martie 2020, pct. 11-12 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 8 din 28 martie 2020 (f.d. 5, 6-11).

La 16 aprilie 2020, Comisia pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova a depus prin intermediul poștei electronice referință asupra cererii de chemare în judecată, prin care a solicitat declararea acțiunii ca inadmisibilă, depusă cu depășirea termenului sau, după caz, respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată (f.d. 31, 32-40).

Prin încheierea din 16 aprilie 2020 a Curții de Apel Chișinău, în temeiul art. 207 alin. (1) și (2) lit. e) și art. 209 din Codul administrativ, s-a declarat inadmisibilă acțiunea depusă de Asociația Obștească „Centrul pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități” (f.d. 27-43).

La 16 aprilie 2020, Asociația Obștească „Centrul pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități” a depus la Curtea de Apel Chișinău, prin intermediul poștei electronice, recurs motivat împotriva încheierii din 16 aprilie 2020 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 67-68, 69-74).

În motivarea recursului a invocat că acțiunea depusă a întrunit cerințe de admisibilitate, deoarece este titularul unui drept vătămat prin activitatea administrativă, și anume a accesului liber la justiție.

În opinia recurente, prin dispozițiile actelor administrative normative contestate în speță, Comisia pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova a instituit derogări de la prevederile Codului de procedură civilă, Codului administrativ, Codului contravențional și Codului de procedură penală.

Derogările instituite prevăd restrângeri serioase a exercițiului dreptului de acces liber la justiție, restrângeri ce îi ating grav substanța acestui drept.

Recurenta a învederat că, prin aceste derogări au fost instituite norme cu caracter primar, emiterea cărora ține de competența exclusivă a Parlamentului, conform art. 60 alin. (1) din Constituție, în special: instituirea unui termen extrem de scurt (24 ore) pentru contestarea dispozițiilor Comisiei pentru Situații Excepționale, fără posibilitatea repunerii în termen; imposibilitatea suspendării de către instanța de judecată a actului contestat; excluderea dreptului la o cale de atac împotriva deciziilor instanței competente să judece acțiune în contencios administrativ privind contestarea deciziilor Comisiei pentru Situații Excepționale; instituirea unui termen extrem de scurt pentru contestarea deciziilor agentului constator (24/48 ore), fără posibilitatea repunerii în termen; instituirea unui termen extrem de scurt (24/48 ore) pentru depunerea recursului împotriva hotărârii judecătorești contravenționale, fără posibilitatea repunerii în termen ș.a.

Aceste prevederi ale Comisiei pentru Situații Excepționale contravin art. 72 alin. (3) lit. e) și n) din Constituție și art. 10 alin. (2) lit. q) și r) din Legea cu privire la actele normative nr. 100 din 22 decembrie 2017, care stipulează că organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești și a contenciosului administrativ, precum și reglementarea infracțiunilor, pedepselor și regimului executării acestora se reglementează prin lege organică.

Cuprinsul acestor norme nu prevăd posibilitatea derogării nici chiar în cazuri excepționale, cum ar fi starea de urgență, de asediu sau de război. Respectiv, derogarea de la prevederile de procedură poate fi efectuată doar printr-o lege organică.

Din aceste considerente recurenta a conchis că derogările în domeniul justiției, instituite prin dispozițiile Comisiei pentru Situații Excepționale sunt în lipsa competenței, deoarece sunt de natură să restrângă accesul liber la justiție, aducând atingeri grave substanței acestui drept, iar drept consecință sunt lovite de nulitate.

Succesiv, recurenta a considerat că prima instanță eronat a ajuns la concluzia neinvocării, prin cererea de chemare în judecată, vătămarea unui drept propriu, iar prin urmare neavând dreptul să se adreseze cu acțiune în contencios administrativ în apărarea interesului public.

Această concluzie a fost trasă în rezultatul interpretării eronate a legii, în concret a art. 7 alin. (5) din Legea cu privire la asociațiile obștești nr. 837 din 17 mai 1996, art. 57 alin. (1)-(2) și art. 59 alin. (2) din Legea privind incluziunea socială a persoanelor cu dizabilități nr. 60 din 30 martie 2012, prin prisma cărora apărarea drepturilor și intereselor legitime ale asociațiilor obștești, precum și a intereselor de importanță publică, se realizează pe cale judiciară, dacă legislația nu prevede altfel.

Astfel, recurenta a menționat că restrângerile impuse de Comisia pentru Situații Excepționale în exercițiul dreptului la accesul liber la justiție afectează cel mai grav persoanele cu dizabilități, deoarece le plasează într-o poziție defavorabilă în comparație cu ceilalți justițiabili. În condițiile evoluției situației epidemiologice, limitările de circulație/deplasare impuse, precum și noile termene de contestare sunt inadecvate și inaccesibile pentru majoritatea locuitorilor Republicii Moldova, în special pentru persoanele cu dizabilități. În acest sens urmează a se ține cont de restricțiile de circulație și lipsa transportului accesibil, ce creează impedimente serioase persoanelor cu dizabilități pentru a recurge la serviciile unui avocat. Persoanele cu dizabilități cu venituri modeste nu vor putea să beneficieze de serviciile avocaților garantați de stat, în interiorul termenului de contestare de 24-48 de ore, întrucât legislația prevede acordarea asistenței juridice de urgență doar pentru cazuri de reținere în cadrul unui proces penal sau contravențional, nefiind posibilă acordarea asistenței juridice de urgență pentru alte cazuri.

La capitolul dat recurenta a notat că, nici Codul administrativ, nici Codul de procedură civilă și nici un alt act normativ nu stabilesc excepții de natură să limiteze dreptul asociațiilor obștești de a apăra pe calea judiciară un interes de importanță publică.

În condițiile din speță, valorile protejate de art. 18 din Codul administrativ au fost violate prin prevederile pct. 8 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale nr. 1 și anexa la această dispoziție, pct. 4-11 și 22-40 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale nr. 4 din 24 martie 2020, pct. 11-12 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale nr. 8 din 28 martie 2020.

Astfel, recurentul a menționat că, prin acțiunea înaintată, și-a exercitat dreptul subiectiv, recunoscut de lege, de a apăra pe calea judiciară un interes de importanță publică, iar instanța de fond în mod eronat a calificat acțiunea ca fiind inadmisibilă.

Prin referința din 18 mai 2020, intimata Comisia pentru Situații Excepționale a solicitat declararea recursului ca inadmisibil (f.d. 123-131).

Primordial, Colegiul consideră oportun de a nota că, noțiunea de „hotărâre” reglementată la pct. 10 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 4 din 24 martie 2020 are un înțeles echivoc. Respectiv, aceasta nu poate fi înțeleasă în sens larg, ca act judecătoresc de dispoziție emis sub orice formă, ci doar în sens îngust, așa după cum a fost reglementat de emitentul actului administrativ normativ, ca act de dispoziție pronunțat asupra fondului cauzei.

Mai mult ca atât, conform articolului 225 alin. (3) din Codul administrativ, în cazul în care au fost emise acte administrative individuale și normative referitoare la securitatea națională a Republicii Moldova, la exercitarea regimului stării excepționale, la măsurile de urgență luate de autoritățile publice în vederea combaterii calamităților naturale, a incendiilor, a epidemiilor, a epizootiilor și a altor fenomene similare, instanța de judecată poate fi sesizată doar pentru

exercitarea controlului următoarelor circumstanțe:

- a) existența situației excepționale la data la care a fost emis actul;
- b) competența autorității publice de a emite actul;
- c) existența interesului public care justifică emiterea actului administrativ;
- d) imposibilitatea efectivă a autorității publice de a emite actul în condiții obișnuite.

Prin urmare, actele judecătorești de dispoziție emise de Curtea de Apel Chișinău sub formă de încheieri, în cauzele de contencios administrativ cu privire la controlul normativ al dispozițiilor emise de Comisia pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova pot constitui obiect al controlului judiciar în ordine de recurs în secțiunea 1, conform Capitolului IV din Codul administrativ.

Astfel, încheierea din 16 aprilie 2020 a Curții de Apel Chișinău poate forma obiectul controlului judiciar în ordine de recurs.

Conform articolului 242 din Codul administrativ, recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul.

Instanța de recurs consideră că Asociația Obștească „Centrul pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități” s-a conformat prevederilor articolului 242 din Codul administrativ pentru demararea căii de atac în ordine de recurs, deoarece în speță recursul motivat împotriva încheierii din 16 aprilie 2020 a Curții de Apel Chișinău a fost depus prin intermediul poștei electronice la 29 aprilie 2020 (f.d.67).

Potrivit articolului 243 alin. (2) din Codul administrativ, instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța competentă poate cita participanții la proces.

În conformitate cu articolul 243 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța adoptă decizie prin care respinge recursul.

Examinând recursul depus, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul, din următoarele considerente.

Din materialele cauzei rezultă că obiectul prezentei spețe în contencios administrativ îl formează controlul normativ al prevederilor pct. 8 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 1 și a Anexei la dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 1 din 18 martie 2020, pct. 4-11 și 22-40 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 4 din 24 martie 2020, pct. 11-12 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 8 din 28 martie 2020 (f.d. 5, 6-11).

Prin încheierea din 16 aprilie 2020 a Curții de Apel Chișinău, în temeiul art. 207 alin. (1) și (2) lit. e) din Codul administrativ, s-a declarat inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ depusă de Asociația Obștească „Centrul pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități” cu privire la controlul normativ al prevederilor pct. 8 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii

Moldova nr. 1 și a Anexei la dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 1 din 18 martie 2020, pct. 4-11 și 22-40 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 4 din 24 martie 2020, pct. 11-12 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 8 din 28 martie 2020 (f.d. 27-43).

Curtea de Apel Chișinău, ca primă instanță, examinând admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ, a reținut că reclamanta Asociația Obștească „Centrul pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități” nu revendică încălcarea unui drept al său în sensul art. 17 combinat cu art. 189 alin. (1) din Codul administrativ. Or, revendicarea dreptului trebuie să se deducă din susținerile formulate prin cererea de chemare în judecată, în conținutul căreia urmează a fi invocată vătămarea dreptului propriu, deoarece expresiile utilizate în textul art. 17, 38 și 189 din Codul administrativ de „drept vătămat” și de „încălcarea unui drept al său” se referă la drepturi subiective concrete, fiind excluse așa numitele drepturi prin ricoșeu, ipotetice, iluzorii sau virtuale, precum și acțiunile populare (*actio popularis*).

Verificând temeinicia încheierii din 16 aprilie 2020 a Curții de Apel Chișinău, instanța de recurs a constatat că aceasta este temeinică și legală, fiind emisă în concordanță cu normele de drept procedural pertinente speței.

În conformitate cu articolul 207 alin. (1) și (2) lit. e) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contencios administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs. Acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

În sensul articolului 17 din Codul administrativ drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform articolului 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Implicit speței deduse judecării instanța de recurs atestă că prin articolul 1 din Hotărârea Parlamentului nr. 55 din 17 martie 2020 s-a declarat stare de urgență pe întreg teritoriul Republicii Moldova pe perioada 17 martie – 15 mai 2020.

La articolul 2 din Hotărârea Parlamentului nr. 55 din 17 martie 2020 au fost exhaustiv enumerate măsurile întru executarea cărora Comisia pentru Situații Excepționale va emite dispoziții pe perioada stării de urgență.

La fel, articolele 3 și 4 din Hotărârea Parlamentului nr. 55 din 17 martie 2020 stipulează că dispozițiile Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova sunt obligatorii și executorii pentru conducătorii autorităților administrației publice centrale și locale, ai agenților economici, ai instituțiilor publice, precum și pentru cetățeni și alte persoane aflate pe teritoriul Republicii Moldova și intră în vigoare din momentul emiterii.

Colegiul reține că, prin pct. 8 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 1 din 18 martie 2020 s-au stabilit măsuri

specifice în domeniul justiției pe perioada instituirii stării de urgență, conform anexei nr. 1 la dispoziția nr. 1 din 18 martie 2020.

Prin pct. 11 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 4 din 24 martie 2020 s-a dispus că, prevederile Codului administrativ, ale Codului de procedură civilă sunt aplicabile la examinarea cauzelor în măsura în care nu contravin prevederilor prezentei dispoziții.

La 28 martie 2020, Comisia pentru Situații Excepționale a adoptat dispoziția nr. 8, stabilind reguli noi de procedură penală în punctele 11 și 12.

În conformitate cu art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Articolul 3 din Codul administrativ stipulează că legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de îndeplinire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Din interpretarea logico-juridică a normelor precitate rezultă că unul din elementele definitorii ale acțiunii în contencios administrativ, inclusiv a acțiunii în control normativ, este revendicarea unui drept propriu, vătămat prin una din formele activității administrative, or, acțiunea în contencios administrativ trebuie să urmărească revendicarea unui drept subiectiv vătămat.

La acest aspect Colegiul notează că testului de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ urmează a fi supusă inclusiv și acțiunea de control normativ, inclusiv prin verificarea revendicării unui drept propriu vătămat și una din formele activității administrative, conform articolelor 12 și 206 alin. (1) lit. e) din Codul administrativ. Or, în esență, scopul acțiunii în control normativ constă în anularea unui act administrativ normativ, care prin acțiunea sa aduce o atingere ilegală unui drept subiectiv concret recunoscut de lege unei anumite persoane.

Conform articolului 206 alin. (1) lit. e) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

În corespundere cu articolul 12 din Codul administrativ, un act administrativ normativ este actul juridic subordonat legii adoptat, aprobat sau emis de o autoritate publică în baza prevederilor constituționale sau legale, care nu se supune controlului constituționalității și stabilește reguli de aplicare obligatorii pentru un număr nedeterminat de situații identice.

Potrivit articolului 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Articolul 39 alin. (1) și (2) din Codul administrativ garantează controlul judecătoresc al activității administrative și stipulează că acesta nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Astfel, din normele precitate rezultă cert că scopul acțiunii în control normativ constă în anularea unui act administrativ normativ, care prin acțiunea sa aduce o

atingere ilegală unui drept subiectiv concret recunoscut de lege unei anumite persoane.

Sub acest aspect Colegiul relevă că prevederile articolului 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ urmează a fi aplicate în corespundere cu dispozițiile articolelor 17, 20 și 39 din Cod administrativ.

Din coroborarea normelor citate mai sus rezultă că revendicarea dreptului propriu este una din condițiile fundamentale pentru ca acțiunea în contencios administrativ să treacă testul admisibilității.

Această concluzie rezultă și din dispozițiile articolelor 3 și 38 alin. (2) din Codul administrativ, care în esență stipulează că orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul articolului 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de judecată competente.

Așadar, normele legale citate supra interzic un contencios obiectiv de legalitate și denotă opțiunea legiuitorului pentru un contencios administrativ subiectiv efectiv, implicând revendicarea apărării unui drept subiectiv propriu al reclamantului, astfel încât înaintarea oricărei acțiuni în contencios administrativ prevăzute la articolul 206 alin. (1) din Codul administrativ evocă pentru admisibilitate revendicarea unui drept subiectiv exclusiv al reclamantului.

Revendicarea dreptului trebuie să se deducă din susținerile formulate prin cererea de chemare în judecată, în conținutul căreia urmează a fi invocată vătămarea dreptului propriu, deoarece expresiile utilizate în textul articolelor 17, 38 și 189 din Codul administrativ de „drept vătămat” și de „încălcarea unui drept al său” se referă la drepturi subiective concrete.

Însă, studiind cererea de chemare în judecată, precum și cererea de recurs, Colegiul atestă că recurenta-reclamantă nu a invocat vătămarea unui drept subiectiv propriu prin activitatea administrativă, *in concreto* dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale nr. 1 din 18 martie 2020 și anexa la această dispoziție, pct. 4-11 și pct. 22-40 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale nr. 4 din 24 martie 2020, pct. 11-12 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale nr. 8 din 28 martie 2020.

La capitolul dat Colegiul învederează că revendicarea dreptului trebuie să fie dedus din memoriul cererii de chemare în judecată, în conținutul căreia urmează a fi invocată vătămarea dreptului propriu, or, sintagmele utilizate în textul articolelor 17, 38 și 189 din Codul administrativ de „drept vătămat” și de „încălcarea unui drept al său” se referă la drepturi subiective concrete, fiind excluse drepturile prin ricoșeu, ipotetice, iluzorii sau virtuale, precum și acțiunile populare *actio popularis*.

În această ordine de idei, Colegiul deduce că prima instanță corect a conchis că pretențiile formulate de Asociația Obștească „Centrul pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități”, invocând încălcarea drepturilor cetățenilor Republicii Moldova și în special persoanelor cu dizabilități, persoanelor în vârstă înaintată, persoanelor sărace, persoanelor din localitățile îndepărtate de centrele raionale și a persoanelor care se află în autoizolare, lezate prin activitatea administrativă a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, nu pot fi privite ca drept subiectiv propriu lezat prin prisma normelor Codului administrativ, iar drept consecință nu afectează personal reclamanta. Or, actele administrative cu caracter normativ, contestate în speță, conțin reglementări abstracte în sensul articolului 12

din Codul administrativ și reglementări individuale conform articolului 10 alin. (1) din Codul administrativ. Prin urmare, aceste dispoziții nu afectează personal Asociația Obștească „Centrul pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități”.

În acest sens este relevantă și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că pentru ca un reclamant să se poată declara victimă, acesta trebuie să prezinte dovezi plauzibile și convingătoare ale probabilității survenirii unei încălcări, la care ar fi supus personal, fiind insuficiente niște simple bănuieli sau conjuncturi [Senator Lines GmbH împotriva a cincisprezece state membre ale Uniunii Europene (cererea nr. 45572/00)]. Curtea a subliniat că în Convenție nu este prevăzută posibilitatea de a angaja o *actio popularis* în scopul interpretării drepturilor recunoscute în Convenție; aceasta nu autorizează nici persoanele particulare să se plângă în legătură cu o dispoziție de drept intern doar pentru că aceștia consideră, fără să fi suportat în mod direct efectele, că dispoziția respectivă încalcă Convenția (Aksu împotriva Turciei, Burden împotriva Regatului Unit).

Respectiv, conjunctura descrisă mai sus interzice apriori înaintarea în contencios administrativ a acțiunilor populare *actio popularis*, or, sub sancțiunea declarării acțiunii inadmisibile, în cadrul acțiunii în control normativ reclamantul trebuie să revendice un drept subiectiv al său vătămat prin activitate administrativă.

Astfel, Colegiul conchide că prima instanță corect a ajuns la concluzia de a declara inadmisibilă, în temeiul articolului 207 alin. (1) și (2) lit. e) din Codul administrativ, acțiunea în contencios administrativ depusă de Asociația Obștească „Centrul pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități” cu privire la controlul normativ al prevederilor pct. 8 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 1 și a Anexei la dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 1 din 18 martie 2020, pct. 4-11 și 22-40 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 4 din 24 martie 2020, pct. 11-12 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 8 din 28 martie 2020.

Din considerentele menționate supra și având în vedere că încheierea din 16 aprilie 2020 a Curții de Apel Chișinău este întemeiată și legală, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a respinge recursul depus de Asociația Obștească „Centrul pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități”.

Conform articolelor 193, 241 și 243 alin. (1) lit. b), (2) și (3) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se respinge recursul depus de Asociația Obștească „Centrul pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități” împotriva încheierii din 16 aprilie 2020 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Asociația Obștească „Centrul pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități” împotriva Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova cu privire la controlul normativ al prevederilor pct. 8 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 1 și a

Anexei la dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 1 din 18 martie 2020, pct. 4-11 și 22-40 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 4 din 24 martie 2020, pct. 11-12 din dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 8 din 28 martie 2020.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
Președintele ședinței, judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh